

podniku co do svého podílu, a v tom smyslu jest jej pokládati za jejího zmocněnce (obdoba § 1190 obč. zák.), a nezáleží na tom, že žalobkyně byla u dovolatele zaměstnána za plat v lékárně jako magistra. Tato skutečnost nevylučuje nárok žalobkyně na podíl ze zisku z dotčeného podniku.

Velikost podílu na zisku plynoucího z uvedeného společného výdělečného podniku se řídí právním poměrem, z kterého vzniklo ono společenství; v té příčině jsou podíly obou stran stejné, tudíž i zisk nutno dělití stejně (§§ 830, 839 obč. zák.), při čemž ovšem nutno mítí na zřeteli výlohy se správou společného majetku a náklady vzniklé k dosažení zisku a respektovati je při výpočtu zisku podle obdoby předpisů uvedených v § 1193 obč. zák.

S toho hlediska není odůvodněno dovolání, pokud tvrdí, že žalobkyni nepřísluší nárok na 50% zisk z podniku, a že by o společném výděлку bylo možno mluvití jen tehdy, kdyby tu byla smlouva ve smyslu § 1175 obč. zák.

Vychází-li se z rozsudkových zjištění, byla věc po právní stránce správně posouzena a dovolání není důvodné.

Čís. 16924.

Zda jednací řád, obsahující ustanovení o povinnostech a závazcích společníků společnosti s ručením omezeným (zák. č. 58/1906 ř. z.), založené před účinností kartelového zákona č. 141/1933 Sb. z. a n., je samostatná smlouva, mající povahu kartelové úmluvy ve smyslu § 1 kart. zák., odlišné od společenské smlouvy o zřízení společnosti s r. o., je vyvodití z úmyslu smluvců. Je-li tomu tak, není společnost s r. o. smluvkyní kartelové úmluvy, nýbrž orgánem provádějícím kartelovou úmluvu sjednanou mezi jiným samostatnými podnikateli.

Ani k účinnosti smlouvy, kterou se svěřuje jinému právnímu podmětu (společnosti s r. o.) provádění kartelové úmluvy, ani k přijetí této funkce se nevyžaduje písemnost podle § 2, odst. 1, kart. zák.; stačí jakýkoliv platný projev vůle směřující k převzetí uvedené funkce, jak se jeví na př. ve skutečném jejím vykonávání po delší dobu.

Je-li organizací provádějící kartelovou úmluvu společnost s r. o., stačí i mlčky projevený souhlas jednatele oprávněného k zastupování uvedené společnosti.

Ustanovení jednacího řádu, že společníci jsou jím vázáni po dobu trvání společnosti s r. o., pověřené prováděním kartelové úmluvy, neodporuje dobrým mravům. Účastníci kartelové úmluvy jsou chráněni ustanovením § 26 kart. zák.

Společník, který vystoupil platně ze společnosti provádějící kartelovou úmluvu, může i důvodu onoho vystoupení užít k odstupu od kartelové úmluvy (§ 26, odst. 2, kart. zák.).

Právní podmět, jemuž je svěřeno provádění kartelové úmluvy, jest oprávněn k vymáhání závazků účastníků kartelové úmluvy.

(Rozh. ze dne 11. května 1938, Rv I 1342/37.)

Žalující společnost s ručením omezeným »K.«, prodejna dlaždic, obkladaček, zboží kameninového a kamen v P., se na žalované firmě domáhá, aby byla žalovaná uznána povinnou I. zdržeti se jakékoliv prodejní činnosti, jež jest kartelovou úmluvou z 18. listopadu 1919 vyhrazena žalující společnosti, pokud by nejednala z příkazu orgánů společnosti, zejména neobchodovati na vlastní pěst s dlaždicemi jí vyrobenými, nýbrž svěřiti veškeren jich prodej výhradně žalující společnosti, pokud výrobků těch nebude užito v jejích vlastních závodech, II. zasílati žalující společnosti ihned v originále veškeré dotazy a zakázky, jež jí dojdou na hliněné dlaždice, III. uposlechnouti veškerých příkazů orgánů žalující společnosti, které pokládají za nutné v zájmu pořádného vedení obchodu, pokud nevybočují z mezí uvedené kartelové úmluvy, IV. dovoliti revisoru ustanovenému dozorčí radou žalující společnosti podle § 9 kartelové úmluvy, aby nahlížel do jejích obchodních knih, zápisů a korespondence, aby prohlédl její zásoby zboží a dāti mu všechna potřebná vysvětlení, jež na ní bude žádati. K odůvodnění žaloby přednesla: Dne 18. listopadu 1919 uzavřela žalovaná firma — vyrábějící keramické zboží — s ostatními společníky žalující společnosti písemnou kartelovou úmluvu, jejímž předmětem byla úprava obchodu a odbytu kameninového zboží, hliněných dlaždic a obkladaček a jež byla uzavřena ve formě jednacího řádu žalobkyně, která téhož dne byla ustanovena jako organizace provádějící kartelovou úmluvu. Po vyhlášení kartelového zákona ze dne 12. července 1933, č. 141 Sb. z. a n. byla řečená kartelová úmluva zapsána dne 7. listopadu 1933 do kartelového rejstříku. Ačkoliv kartelová úmluva byla uzavřena ve formě jednacího řádu žalobkyně, jde ve skutečnosti o samostatnou smlouvu, která váže účastníky nikoliv jen proto, že jsou společníky žalobkyně, nýbrž hlavně z toho důvodu, že onu smlouvu ujednali a podepsali, takže kartelová úmluva zavazuje i takového účastníka, který snad přestal býti společníkem žalobkyně jako organizace provádějící kartelovou úmluvu. Proto váže kartelová úmluva i žalovanou, třebaže přestala býti společnicí žalující společnosti koncem roku 1934, ježto její společenský podíl byl jejími věřiteli zabaven a exekučně prodán. Podle § 14 uvedené úmluvy váže smlouva účastníky po dobu trvání žalující společnosti, jež byla usnesením valné hromady z 11. května 1933 se souhlasem žalované prodloužena do konce roku 1939. Žalovaná je proto povinna plniti veškeré závazky, jež převzala dne 18. listopadu 1919. Podle § 2

kartelové úmluvy však žalovaná nedodržela povinnosti jí uložené a jednala, jako by kartelové ujednání nemělo závaznosti, a nabízela různým zákazníkům, v žalobě přesně uvedeným, zboží bez vědomí a souhlasu žalující společnosti, přijímala objednávky za ceny značně nižší, než jsou ceny žalobkyní stanovené a za těchto podmínek prováděla dodávky, žalovaná prohlásila, že kartelovou smlouvu dodržovati nebude a že ani nadále nebude plnit závazky plynoucí z kartelového ujednání a odepřela též dovoliti revisoru podle § 9 d) kartelového ujednání, aby provedl revisi. Soud prvního stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody; Prvý soud odpověděl záporně na rozhodující otázku, zda jest žalovaná vázána kartelovou úmluvou, ačkoliv již není členkou žalující společnosti, máje za to, že jednací řád žalobkyně a její stanovy jsou jednotný celek, že k tomu, aby byla žalovaná vázána obligatorně, bylo nutné uzavření smlouvy mezi ní a žalobkyní, k tomu však že nedošlo, ježto žalobkyně nepodepsavši jednací řád, neučinila projev vůle dle § 18 zák. o společnostech s r. o. a že proto vázanost žalované na jednací řád pominula zánikem jejího členství v žalující společnosti. Podle názoru prvního soudu svěčí proti povaze jednacího řádu jako samostatné smlouvy zejména, že řád ten byl v různých paragrafech změněn a doplňován valnou hromadou žalobkyně. Prvý soud poukazuje též na to, že se žalovaná valných hromad nemůže již zúčastniti, a kdyby přes to byla vázána jejími usneseními, mohly by jí bez její účasti býti ukládány podmínky nevýhodné. Právě uvedená okolnost však by nepadala na váhu, poněvadž by žalovaná byla dostatečně chráněna předpisem § 26 kartelového zákona. Nelze pochybovati o tom, že jednací řád byl účastníky myšlen jako kartelová úmluva a že se jimi, t. j. firmami, které se v kartel spojily, podepsán. Stalo se to sice tak, že účastníci české národnosti podepsali české vyhotovení jednacího řádu a účastníci národnosti německé vyhotovení v jazyce německém, ale i takovýto způsob je možno pokládati za řádné splnění požadavku písemnosti dle § 2 kartel. zák., když o tom zákon nic blíže neustanovuje a uvedený postup výslovně nevylučuje. Dále je nesporné, že podle tehdejšího stavu zákonodárství nemohla býti kartelová úmluva pojata do společenské smlouvy, kterou tytéž osoby téhož dne uzavřeny o zřízení žalující společnosti, a že proto byla pojata do samostatné listiny, nazvané jednacím řádem této společnosti. Žalovaná tvrdí, že tím měl býti obcházen předpis § 8 zák. o společnostech s ručením omezeným a že již proto je kartelová úmluva neplatná. Než o opětující se plnění, jak je má na mysli tento předpis, t. j. o plnění v pozitivním smyslu zřejmě neběží a nebylo tedy zapotřebí, aby ustanovení v jednacím řádě obsažená byla pojata do stanov společnosti. Ostatně jest ta otázka vedlejší, neboť i kdyby tu tvrzená závada skutečně byla, slušelo by jí hledíc na § 41 kart. zák. pokládati za napravenou. Uvedený předpis sice zrušil výslovně toliko § 4 koaličního zákona, ale to činí jen příkladmo a jinak zcela všeobecně vyslovuje, že se ustanovení, která kartelovému zákonu odporují, zrušují, rozumí se pro obor kartelového

práva. Zákon č. 141/1933 Sb. z. a n. chtěl kartelovým úmluvám poskytnouti právní platnost, i když se přičily dosavadním předpisům, a žádá jen, aby vyhovovaly jeho ustanovením a zejména aby byly učiněny písemně. V § 2, odst. 2, kart. zák. se ovšem praví, že se zůstávají nedotčena právní ustanovení, podle nichž jest k jejich (t. j. kartelových úmluv) platnosti potřebí ještě jiných formálních náležitostí, ale ani z toho předpisu proti platnosti dotčené kartelové úmluvy není možno nic vyvozovati, když řečená úmluva do společenské smlouvy žalobkyně nebyla opjata a předpis § 8 zák. o společ. s ruč. omez. se jí proto nedotýká. Podle toho, co bylo uvedeno, není pochyby, že kartelová úmluva, zvaná »jednací řád«, je platná a odvolací soud ji také pokládá za smlouvu samostatnou. Rozhoduje tu úmysl firem, které ji uzavřely. Ten je zřetelně vyjádřen v § 14 jednacího řádu, kde se praví: »Ustanovení tohoto jednacího řádu váže společníky po dobu trvání společnosti, jež jest stanovena v § 14 společenských stanov. Také v § 10 vyřčený zákaz zřizovati nebo účastniti se konkurenčních podniků, musí předčasně vystupující společník dodržeti po celou dobu trvání společnosti«. Z právě uvedené poznámky o předčasnosti vystupujícímu společníku plyne bezpečně, že účastníci kartelové úmluvy měli jí býti vázáni, i když přestali býti členy žalující společnosti, a že tedy jednací řád byl myšlen jako úmluva samostatná, třeba odkazoval na stanovy společnosti a trvání kartelu činil závislým na jsoucnosti žalující společnosti. O účelu této společnosti nebude patrně sporu. Měla býti jednak pláštíkem, pod kterým se kartel utvořil a svou činnost vyvíjel, aby byl chráněn před zásahy úřadů dle § 4 koaličního zákona. Hlavně však byla určena k tomu, aby byla organizací, kartelovou úmluvu provádějící a kontrolující. Tuto činnost společnost konala a koná až podnes a ona také ve vlastnosti této organizace v nynějším sporu vystupuje jako žalobkyně. Je třeba zkoumati, zda je, což žalovaná popírá, k žalobě oprávněna, a to opět souvisí s vyšetřením jejího právního poměru ke kartelu. Je samozřejmé, že kartel a žalující společnost nejsou jedno a totéž. Žalobkyně jako společnost s ručením omezeným jest právnická osoba, ale také sdružení firem v kartel se sestoupivších má povahu samostatného útvaru právního. Toto konstatování vede k úsudku, že k řádné úpravě vzájemného právního poměru obou je nutné, aby práva a závazky jedné i druhé strany byly určeny smlouvou. Mohlo se to zajisté státi i tak, že by byla žalobkyně ke kartelové úmluvě přistoupila jako smluvkyně. Ona také tvrdí, že se to stalo, a to tím způsobem, že jednací řád, to jest kartelová úmluva byla předmětem usnesení ustavující valné hromady, jest součástí protokolu sepsaného o valné hromadě a že tento protokol jí byl přesně dle stanov podepsán. Žalovaná naproti tomu poukazuje na to, že v čase ustavující valné hromady společnost ještě neexistovala (§ 2 zák. o společ. s ruč., omez.) a že protokol není podepsán firmou žalobkyně (§ 18., odst. 2, uved. zákona), takže nedošlo k platnému projevu vůle žalobkyně jako společnosti s ručením omezeným. K tomu sluší uvést, že podle protokolu,

o nějž jde, byl ustavující valnou hromadou žalobkyně zvolen jednatelem Jan B., že ten protokol podepsal a že nedostatek označení firmy při jeho podpisu není vadou tak podstatnou, aby zbavoval jeho podpis účinnosti. Nešlo o úkon přísně formální, jako tomu jest na př. při podstoupení směnečného závazku, a mimo takovéto případy může společnost s ručením omezeným býti zavázána i konkludentními činy svých jednatelů. Podle § 19 zák. č. 58/1906 ř. z. jest taková společnost zavázána a oprávněna z obchodů jednateli smluvených resp. sjednaných i tehdy, když sice obchod nebyl výslovně uzavřen jejím jménem, ale když z okolností případu vysvítá, že podle vůle účastníků měl býti uzavřen pro společnost. V souzeném případě jest míti na mysli, že účastníci kartelové úmluvy byli zároveň členy žalující společnosti a kromě nich nikdo jiný. Jestliže ti účastníci založili společnost s ručením omezeným a v ustavující valné hromadě schválili stanovy a jednací řád, byl tím podle názoru odvolacího soudu právní poměr mezi nimi a společností způsobem obě strany zavazujícím a opravňujícím dostatečně upraven. Neboť není pochyby, že účastníci kartelové úmluvy určili společnost, aby byla orgánem úmluvu tu provádějícím, a že společnost tento úkol převzala usnesením ustanovující valné hromady, při čemž vzájemná úprava a povinnosti byly obsaženy v jednacím řádě, účastníky kartelu podepsaným a společností usneseným. Úmysl obou, že takto má býti jejich právní poměr upraven, je zřejmě potvrzen skutečností, že se po celou dobu od roku 1919 oba tito smluvci jednacím řádem řídili (§ 863 obč. zák.). Předpis § 2, odst. 1, kart. zák. tu neplatí. Co do změn kartelové úmluvy, o kterých ovšem onen předpis platí, má odvolací soud za to, že usnesení valné hromady ze dne 15. prosince 1924. kterým bylo trvání společnosti prodlouženo na neurčitou dobu, samo sebou prodloužilo též vázanost účastníků kartelové úmluvy, poněvadž dle původního znění § 14 jednacího řádu se doba vázanosti té řídí dobou trvání společnosti v § 14 stanov určenou. V té příčině tedy vlastně nejde o změnu § 14 jednacího řádu, k jejíž platnosti by bylo podle § 2 kartelového zákona potřebí písemné formy. Jestliže ke kartelové úmluvě přistoupili noví účastníci, nemá to významu pro otázku, o níž ve sporu běží, zda totiž je žalovaná úmluvou tou dosud vázána. Změna nastalá v kontigentech také tu nepadá na váhu, ježto je žalováno o dodržení úmluvy ze dne 18. listopadu 1919. Hledě na uvedené úvahy dochází odvolací soud k přesvědčení, že jednací řád žalovanou přes zánik jejího členství u žalující společnosti dále zavazuje a že je také žalobkyně ke sporu aktivně legitimována, a vyhověl proto žalobě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Zdali »jednací řád« přijatý na ustavující valné hromadě »K.«, společnosti s omezeným ručením, dne 18. listopadu 1919, jest samostatnou smlouvou, odlišnou od společenské smlouvy o zřízení společnosti

»K.«, lze ovšem vyvoditi podle § 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. jen z úmyslu smluvců.

Dovolatelka nedůvodně napadla názor odvolacího soudu, že stranám šlo o samostatnou smlouvu. Neboť okolnosti, na něž dovolatelka poukazuje, že totiž úmluva byla označena slovy »jednací řád«, že projev souhlasu se stal ve formě usnesení valné hromady, že se v samostatné smlouvě neustanovuje pravý účel společenského podniku a že jest neobvyklé, aby se účastníci takovým způsobem podřídili disciplinární moci orgánů cizí právnické osoby (§ 13 »jedn. řádu«), jsou vesměs jen vnějšími znaky, které samy o sobě nestačí k posouzení, zda účastníci chtěli »jednací řádem« uzavřít s a m o s t a t n o u smlouvu nebo ne. A tvrdí-li dovolatelka, že prý sám svědek Dr. Vladimír P. potvrdil, že usnesení organizační povahy nebyla učiněna členy samostatné společnosti, která měla býti založena »jednací řádem«, ocitá se v rozporu se spisy, poněvadž Dr. P. nic takového nepotvrdil, a nemohly proto nižší soudy nic takového zjistiti. Jest proto přihlédnouti k věcné stránce »jednacího řádu« a k účelu, proč obsah »jednacího řádu« nebyl pojat hned do společenské smlouvy. Z obsahu onoho jednacího řádu plyne, že v něm nejde pouze o vnitřní organizaci k dosažení účelu, ke kterému byla podle § 4 stanov zřízena společnost »K.«, nýbrž že se tam stanoví nové povinnosti a závazky společníků, které nepochybně jest podřaditi pod § 1 kartelového zákona č. 141/1933 Sb. z. a n., a že jde proto o kartelovou úmluvu, jejíž povahu jako takovou ani dovolatelka nepopírá. Tu jest uvážiti, že v době uzavření společenské smlouvy a sjednání »jednacího řádu« platil koaliční zákon č. 43/1870 ř. z., jenž v § 4 odepřel právní účinnost úmluvám živnostníků, které měly za účel zvýšiti ceny zboží na újmu obcenstva. Byly-li takové úmluvy v oné době právně neúčinné, nemohly býti pojaty do společenské smlouvy, poněvadž se přičily »zákonem přípustnému účelu« podle § 1 zákona o společnostech s obmezeným ručením č. 58/1906 ř. z., a pojetí jich do společenské smlouvy by bylo ohrozilo zřízení společnosti »K.«. Nepřičily-li se však ony úmluvy ustanovení § 4 koal. zákona, pak mohly ovšem bez takového nebezpečí býti pojaty do společenské smlouvy. Buď byli účastníci přesvědčeni, že se obsah »jednacího řádu« nesrovnává s ustanovením § 4 koal. zákona nebo měli aspoň o tom pochybnosti, anebo naopak byli přesvědčeni o tom, že obsah »jednacího řádu« neodporuje § 4 koal. zák. V prvním případě nepojali ustanovení »jednacího řádu« do společenské smlouvy proto, aby se vyhnuli oněm pochybnostem, v druhém případě pak tím zřejměji projevili úmysl, obsah »jednacího řádu« vtělit do zvláštní smlouvy. Chtěli-li se vyhnouti předpisu § 8 zákona č. 58/1906 ř. z., nasvědčuje to tím více závěru, že měli úmysl, obsah »jednacího řádu« učiniti předmětem samostatné smlouvy. Z toho by ovšem neplynulo, že »jednací řád« jakožto kartelová smlouva by byl po vydání kartelového zákona neplatný, neboť kartelové úmluvy jsou podle § 1 kartelového zákona úmluvy samostatných podnikatelů, jimiž účastníci — a zejména i žalovaná firma — byli, též předpoklady § 2,

odst. 1, a § 42 kartel. zákona jsou splněny a kartelová smlouva byla také zapsána do kartelového rejstříku. Platnosti kartelové úmluvy nepřekáží ani ustanovení § 2, odst. 2, kartel. zákona, ani § 4, odst. 3 zákona o společnostech s omezeným ručením č. 58/1906 ř. z., neboť forma notářského spisu je předepsána jen pro společenskou smlouvu, kdežto kartelovou úmluvu (»jednací řád«) neuzavřely jednotlivé firmy ve funkci společníků zakládajících společnost »K.«, neboť společenská smlouva byla uzavřena již podpisem notářského spisu při ustavující valné hromadě. Teprve potom ujednaly úmluvy kartelovou, zavazující je navzájem, nikoliv tedy za účelem zřízení společnosti »K.«, a společnost »K.« ustanovily jen jakožto organizaci k provádění kartelové úmluvy (§ 3, odst. 2, písm. c) a d), kartel. zákona).

Dovolatelka vlastně ani nepopírá, že kartelová úmluva jest závazná mezi jednotlivými společníky, nýbrž zastává názor, že společnost s r. o. »K.« k této úmluvě nepřistoupila, že proto mezi ní a žalovanou firmou nevznikl žádný právní poměr z kartelové úmluvy a že následkem toho není společnost »K.« k žalobě legitimována. V té příčině netřeba se však zabývat okolnostmi, o něž dovolatelka svůj názor opírá, že totiž úmluva (»jednací řád«) byla osvědčena jen protokolem o valné hromadě, do něhož se podle § 40 zákona č. 58/1906 ř. z. nezapisují právní jednání s osobami třetími, že Jan B., jenž byl při oné valné hromadě zvolen za jednatele společnosti »K.«, nepodepsal protokol za žalobkyni firemně a že tu nedopadá ustanovení § 19 zákona č. 58/1906 ř. z. Stačí, jak již odvolací soud uvedl a odůvodnil, že společnost »K.« projevila svůj souhlas mlčky (§ 863 obč. zák.), a to tím, že úmluvu skutečně plnila. Neboť společnost »K.« nebyla jedním ze samostatných podnikatelů, kteří byli smluvci kartelové úmluvy, nýbrž byla orgánem, který kartelovou úmluvu, sjednanou mezi jinými samostatnými podnikateli, měl provádět.

K účinnosti smlouvy, kterou se svěruje provádění kartelové úmluvy takovémuto právnímu podmětu, není zapotřebí písemnosti podle § 2, odst. 1, kartel. zákona, neboť podstatnou součástí kartelové úmluvy jest pouze to, co jest uvedeno v § 1 kartel. zákona. Zřízení organizace provádějící kartelovou úmluvu není upodstatnou součástí kartelové úmluvy, jak plyne z § 3, odst. 2, písm. c) a d), kartel. zákona, neboť organizace ta ani zřízena býti nemusí. Byla-li zřízena, jest podle uvedených ustanovení opověděti k zápisu do kartelového rejstříku jen její jméno, sídlo atd. a jméno a bydliště jejího zástupce a předložiti podle odst. 3 § 3 opis stanov organizace provádějící kartelovou úmluvu, ale neplyne z toho, že se přijetí funkce organizace provádějící kartelovou úmluvu musí státi rovněž písemně. Opak nelze odůvodniti ani ustanoveními § 2, odst. 2, kartel. zákona a § 4, odst. 4, zákona č. 58/1906 ř. z., neboť, jak již bylo řečeno, nejde tu o ustanovení patřící do smlouvy společenské, nýbrž o samostatnou kartelovou úmluvu. Stačí proto k dohodě, kterou organizace provádějící kartelovou smlouvu pře-

vzala tuto funkci, jakýkoliv její platný projev vůle, směřující k převzetí oné funkce (§§ 869, 863 obč. zák.). Ani tehdy, když je organizace provádějící kartelovou úmluvu společností s omezeným ručením, není třeba, aby se její souhlas s převzetím této funkce stal ve formě § 8 zákona o společnosti s ručením omezeným č. 58/1906 ř. z., nýbrž stačí i mlčky projevený souhlas jednatele k zastupování oprávněného (srovnej rozh. č. 15222 Sb. n. s.). Vykonávala-li žalobkyně tuto funkci skutečně po mnoho let, pak není pochybné, že ji také převzala.

Dovolatelka vytýká dále, že odvolací soud použil § 14 »jednacího řádu«, ač prý žalobkyně vůbec o něj žalobu neopřela, a spatřuje v tom »z opatrnosti« vadu řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Než ani v tom není v právu, neboť základem a předmětem celého sporného řízení byl celý jednací řád a celé stanovy společnosti »K.«. Ustanovení to ani neodporuje dobrým mravům, i když závazky z kartelové úmluvy mají trvat po dobu trvání společnosti, neboť účastníci kartelové úmluvy jsou tu chráněni ustanovením § 26 kartelového zákona. To ovšem předpokládá důvodný odstup od kartelové úmluvy. Ale ustanovení § 26, odst. 2, kartel. zákona praví také, že zůstává nedotčeno oprávnění k odstupu (t. j. od kartelové úmluvy), vyplývající z jiných právních ustanovení anebo ze společenské smlouvy nebo ze stanov organizace provádějící kartelovou úmluvu. Z toho plyne, že žalovaná, vystoupila-li platně ze společenské smlouvy v příčině společnosti »K.«, mohla i toho důvodu použití k odstupu od kartelové smlouvy. Žalovaná byla společníkí společnosti »K.« až do roku 1935, a že by po této době byla nastala změna v kartelové úmluvě, to ze spisů nevyplývá.

Aktivní legitimace žalobkyně plyne jednak z toho, že, bylo-li jí svěřeno provádění kartelové úmluvy, bylo jí dáno i oprávnění k vymáhání závazků účastníků kartelové úmluvy, dále to plyne z § 13, odst. 1, »jednacího řádu« a konečně i z § 27, odst. 1, kartel. zákona, podle něhož prohlášení odstupu od kartelové úmluvy lze učiniti podáním řízeným zástupcům organizace provádějící kartelovou úmluvu.

Čís. 16925.

Rozhodčí výrok lze prohlásiti též jen částečně za neúčinný, týká-li se důvod neúčinnosti toliko některého z nároků vznesených na rozhodčí soud.

Předpisy civilního soudního řádu platí nejen co do řízení, ale i co do rozhodnutí a úpravy rozsudku vydaného o žalobě na neúčinnost rozhodčího výroku.

Písemnosti smlouvy o rozsudím je vyhověno i tehdy, potvrdili-li smluvci písemně, že se dohodli na smlouvě o rozsudím.

Nejde o překročení mezí úkolu rozhodčího soudu, jestliže rozhodčí soud uložil podlehlé straně nahraditi útraty právního zastoupení od-